

talt i Nr. 15, første Stykke. Derved vil ganske vist ikke ubetinget i alle Tilfælde den samme Regel komme til at gælde for Hovedfordringen som for Forløftet. Der er et særlig iøjnefaldende Tilfælde, hvor den ikke kommer til at gælde, nemlig under Forudsætning af at Vædringsforslag Nr. 4 bliver vedtaget; thi Vædringsforslag Nr. 4 gaar ud paa, at Panteobligationer i faste Ejendomme skulle have 20 Aars Forældelsesfrist. Dersom nu Panteobligationer i fast Ejendom tillige ere forsynede med Forløfte, vil efter Udvalgets Forslag Reglen blive den, at saadanne Obligationer ville forældes i 10 Aar, medens selve Hovedfordringen først forældes i 20 Aar. Denne Inkonsekvens vil Udvalget dog ikke vige tilbage for, fordi det tror, at det vil kunne gaa ind i Folk, at det dog vil kunne fortaas, og i alt Fald mener det, at den hele Ordning, her foreslaas, vil være hensigtsmæssigere end Lovforslagets. — Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Bemærkning, som findes paa det vedkommende Sted i Betænkningen; hvor det siges, at Udvalget ikke har foreslaaet en Regel som den, der findes i det norske Forslag, hvorefter Kaution altid skal bortfalde, naar Kravet paa Hoveddebitor er forældet. Man kunde synes, det var naturligt at sige, at naar Fordringen paa Hovedskyldneren er forældet, bør ogsaa Fordringen paa Forloveren altid være forældet. Udvalget har dog ment, at der kunde være Tilfælde, hvor en saadan Regel vilde være unaturlig og stødende. Man sigter til saadanne Tilfælde, hvor Forhandlingerne ere førte direkte mellem Kreditor og Forlover med Forbigaaelse af Hovedskyldneren. I saadanne Tilfælde, f. Eks. hvor Hovedskyldneren ikke findes i Landet, hvor Fordringen bestaar, og der vilde komme Ubegyeligheder over ham, hvis Fordringen skulde gøres gældende straks, og den saa bliver staaende i længere Tid, uden at han for Resten selv er med til det, og en Forlover indlader sig paa at indgaa Forløfte for ham — i saadanne Tilfælde kunde det findes unaturligt, om dette Forløfte skulde bortfalde, blot fordi Fordringen paa Hoveddebitor er forældet, og andre lignende Tilfælde kunde ogsaa nok nævnes.

I Vædringsforslag Nr. 14 foreslaar Udvalget en Bestemmelse, som egentlig tilfigter at gøre gældende, at dersom de Fordringer, som omtales i Lovforslagets § 3, og for hvilke der gælder en Forældelsesfrist af 3 Aar, ombannes saaledes, at der udstedes Gældsbeviser for dem, saa skal den treaarige Frist forandres til 10 Aar, saa skal der for den ny Fordring, der stiftes ved Gældsbeviset, indføres og gælde en tiaarig Frist.

Lovforslaget bruger i § 4 Udtrykket Gældsbevis, men Udvalget har ment, det var bedre at bruge Udtrykket Gældsbevis. Det er maaste for mange lige kraftigt det ene og det andet, men naar man har brugt Udtrykket Gældsbevis er det, fordi man har ment paa en vis Maade at kunne give en Art Definition af, hvad der skal fortaas derved, og det har Udvalget udtrykt ved at henvise til Loven om Brugen af stemplet Papir af 19de Februar 1861 § 52, hvor Udtrykket Gældsbevis bruges, og hvor der tillige er anført, hvad der falder ind derunder, hvad man fortaar ved Gældsbevis i denne Lov. Dette har man ment at kunne bruge i Loven om Forældelse, og Meningen er da den, at det skal være en formelig Skyldnererklæring gaaende ud paa at være en Skyldnererklæring, det skal være en Anerkendelse af Gælden, som er udstedt for at være en selvstændig Skyldnererklæring. Det er naturligvis noget, som i mange Tilfælde kan være tvivlsomt — det kan det ogsaa være efter Lovforslagets Affattelse — men det maa afgøres af Domstolene, og der er ikke Anledning til at betymre sig videre om, hvorledes man nærmere skal bestemme det, i alt Fald mener Udvalget ikke at kunne komme det nærmere end foreslaaet i Vædringsforslag Nr. 14 — Dersom det høje Ting maatte billig, saaledes som Udvalget foreslaar, at Vædringsforslag Nr. 14 vedtages, og at altsaa Bestemmelsen om en tiaarig Frist for disse Fordringer rykkes op i § 3 — det staaer nemlig nu i § 4 —, saa vil det være naturligt at affatte § 4, saaledes som foreslaas af Udvalget under Nr. 15. I dette Vædringsforslag staaer der: „I 10 Aar forældes alle Fordringer, for hvilke ej anden Frist følger af Bestemmelserne i §§ 2 og 3“ — § 2, som har tyveaarig Frist, og § 3, som har treaarig —, og saa bemærkes det endvidere, at her ind under falder „Fordringer ifølge Forløfte, for saa vidt de ej falde ind under § 3 Nr. 4.“ Der er endelig til § 4 føjet et Stykke, hvor der staaer, at „det samme gælder om de i § 2, Nr. 1, omhandlede Fordringer, naar Panteretten er bortfalden, uden at Fordringen er bleven fyldestgjort.“ Derved sigter man til følgende Forhold: Udvalget foreslaar, som bemærket, at der for Panteobligationer i faste Ejendomme skal gælde en Frist af 20 Aar, men dersom Panteretten efter en saadan Obligation bortfalder f. Eks. ved Eangsauktion, fordi der ikke kommer Fyldestgørelse ud for hele Fordringen eller nogen Del deraf, eller, dersom Panteretten bortfalder ved Overenskomst mellem Kreditor og Debitor, er det ikke længere en Panteobligation,